

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Michala Bobka, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **A. S.**, zastoupen Mgr. Ondřejem Šimánkem, advokátem se sídlem Masarykova 186, Milevsko, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2024, č. j. OAM-729/BA-BA07-K18-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, ze dne 19. 12. 2024 č. j. 54 Az 2/2024 - 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] A. S. (*žalobce*) podal dne 29. 5. 2024 v pořadí druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Řízení o první žádosti bylo zastaveno z důvodu neznámého pobytu žalobce. Ministerstvo vnitra (*žalovaný*) o druhé žádosti rozhodlo v záhlaví uvedeným rozhodnutím, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (*dále „zákon o azylu“*), neuděluje.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného u Krajského soudu v Českých Budějovicích. V žalobě shrnul svůj azylový příběh a uvedl, že žalovaný rozhodoval zcela formálně, aniž by blíže zkoumal nebezpečí, které žalobci hrozí. Závěry žalovaného byly nedostatečně podložené, protože k věci neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací. Žalobce nemusel prokazovat, že byl ve větším ohrožení než kdokoli v jeho azylově relevantní skupině, která byla jako celek terčem pronásledování. Žalovaný dále nedostatečně posoudil možnost udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

[3] Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 19. 12. 2024 č. j. 54 Az 2/2024 - 24. V první řadě konstatoval, že žalobce nevzněl žádné námitky proti závěrům žalovaného ohledně nenaplnění předpokladů § 13 ani § 14 zákona o azylu. Zabýval se proto do detailu pouze otázkou naplnění předpokladů podle § 12 a § 14a. Krajský soud považoval za zásadní, že žalobce nijak nerozporoval závěry žalovaného o účelovosti a nedůvěryhodnosti jeho tvrzení. Nosným důvodem rozhodnutí žalovaného byla nemožnost prokázat skutečnosti rozhodné pro udělení mezinárodní ochrany kvůli četným rozporům ve výpovědích žalobce. To žalobce v rámci podané žaloby zcela pominul a bez vazby na rozhodovací důvody žalovaného pouze opětovně přdestřel jednu ze skutkových verzí. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav a správně z něj vyvodil závěr, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud rovněž zohlednil otázku žalobcovy příslušnosti ke kurdské národnosti. Z judikatury správních soudů plyne, že příkoří, kterému Kurdové v Turecku čelí, nedosahuje bez dalšího intenzity pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu ani hrozby vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 téhož zákona. K nedostatečnému zohlednění možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu krajský soud uvedl, že k naplnění podmínek tohoto ustanovení žalobce sám nic neuvádí a nic mu ani nenavádí ze zjištěných skutečností.

[4] Rozsudek krajského soudu napadá žalobce (*dále „stěžovatel“*) kasační stížností, a to z důvodu, který podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (*dále „s. ř. s.“*). Stěžovatel *„se domnívá, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s jeho argumenty uvedenými ve správní žalobě“*. V kasační stížnosti shrnuje svůj azylový příběh a uvádí, že žalovaný rozhodoval zcela formálně, aniž by blíže zkoumal nebezpečí, které stěžovateli hrozí. Závěry žalovaného byly nedostatečně podložené, protože k věci neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací. Stěžovatel nemusel prokazovat, že byl ve větším ohrožení než kdokoli v jeho azylově relevantní skupině, která byla jako celek terčem pronásledování. Žalovaný dále nedostatečně posoudil možnost udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Stěžovatel dále *„nespatřuje ve svých výpovědích rozpory tak, jak uvádí krajský soud“*. Stěžovatel *„nevidí rozpor v tom, že při svém výslechu uvedl, že byl vězněn pouze dvakrát na 3 a 25 dní. V žalobě pak tvrdí, že byl vězněn opakovaně 3 až 25 dní. Je zřejmé, že pokud se něco děje více než jednou, děje se tak opakovaně.“* Na závěr stěžovatel navrhuje přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu projednání.

[5] Ke kasační stížnosti se vyjádřil žalovaný, který se plně ztotožnil s napadeným rozsudkem. Navrhl, aby NSS kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost (případně zamítl pro její nedůvodnost) a aby nevyhověl návrhu na přiznání odkladného účinku.

[6] NSS se nejprve zabýval posouzením přípustnosti kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. *není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*. V § 103 s. ř. s. jsou uvedeny typové důvody vad rozsudku krajského soudu. Tyto důvody musí nicméně směřovat proti napadenému rozsudku, tj. buď proti důvodům, které krajský soud vedly k jeho rozhodnutí,

pokračování

nebo proti jeho postupu v soudním řízení. Nic, co stěžovatel přednesl v kasační stížnosti, však těmto kritériím nevyhovuje.

[7] Kasační stížnost je proto **nepřípustná**.

[8] Zásadní část stěžovatelovy kasační stížnosti je doslovnou kopií žaloby, o níž rozhodl krajský soud napadeným rozsudkem. V rozsahu této argumentace je kasační stížnost nepřípustná, neboť je zjevné, že ani částečně nezpochybňuje rozhodovací důvody krajského soudu, tedy se opírá *jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103* (srov. usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, č. 4051/2020 Sb. NSS, ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009 - 77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 28. 5. 2020, č. j. 9 Azs 101/2020 - 17, body 11 a 12).

[9] Po odhlédnutí od textu zkopírovaného žaloby zůstávají v kasační stížnosti pouze:

- 1) shrnutí výrokové části napadeného rozsudku, návrh rozhodnutí NSS a návrh na přiznání odkladného účinku;
- 2) formální označení kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.;
- 3) obecné tvrzení, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s argumenty uvedenými v žalobě; a
- 4) jedno-větný nesouhlas se závěry krajského soudu o přítomnosti rozporů v stěžovatelových výpovědích.

[10] Stěžovatel tedy nijak smysluplně a adresně nereaguje na rozhodnutí krajského soudu. Alespoň částečně konkretizuje pouze svůj nesouhlas se závěry krajského soudu o přítomnosti rozporů v jeho výpovědích. K rozporu ve výpovědích k otázce, kolikrát byl vězněn, stěžovatel namítá, že „*pokud se něco děje více než jednou* (pozn. NSS: stěžovatel tím míní dvakrát), *děje se tak opakovaně*“. Přestože toto tvrzení je v rovině formální logiky jistě pravdivé, nic nemění na tom, že stěžovatel takto reaguje jen na podružný rozhodovací důvod krajského soudu (bod 17. napadeného usnesení) a zbytek své argumentace nechává jen v rovině obecného nesouhlasu. Stěžovatel nebrojí relevantním způsobem proti klíčovým rozhodovacím důvodům krajského soudu, ani proti jeho postupu v soudním řízení. Předložené kasační námitky jsou proto nepřípustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť *se opírají jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.*

[11] Jelikož stěžovatel neuplatnil žádnou přípustnou námitku, je kasační stížnost jako celek nepřípustná (obdobně srov. usnesení NSS ze dne 18. 12. 2024, č. j. 8 Afs 34/2024 - 25). NSS ji proto odmítl podle § 104 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[12] NSS nerozhodoval samostatně o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku, neboť o kasační stížnosti samé rozhodl bez zbytečného odkladu.

[13] O náhradě nákladů řízení NSS rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. podle nichž žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2025

Michal Bobek
předseda senátu